వినరా!

హనుమంతరావుకు గుండె ఆగినంత పనై పోయింది ఆశ్చర్యంతో.

'ఆం!హూం!' అని కేకవేసి కూలబడిపోయాడు. అతనుకరాటే విద్యలో కూడా ఆరితేరిన వాడవడంతో కుటుంబ సభ్యులెవరూ ముందస్తుగా పట్టించుకోలేదు.

కాని కూలబడ్డ శాల్తీ నిమిషాలు గడిచినా కుదేసిన బస్తాలాగా ఉండే సరికి కూసింత అనుమానం కలిగింది ముందుగా బుజ్జిగాడికి.

'అమ్మోయ్! హనుమగాడు బాల్చీ తన్నేశాడు' ఖంగారుగా గావుకేకలు పెట్టాడు.

అతగాడి తండ్రి ఆంజనేయులు ఆఘమేఘాల మీదవచ్చి హనుమంతరావు వాలకం చూసి.. చిటికలో విషయాన్ని గ్రహించి.. అలనాడు సంజీవని పర్వతాన్ని తెచ్చిన మారుతిని తలపిస్తూ భుజం మీద బిందెమోస్తూ నీళ్ళు తెచ్చి హనుమంతరావు శాల్తీ మీద గుమ్మరించాడు.

సదరు హనుమంతరావు చలికి గజిబిజి అయిపోయి మళ్ళీ ఆం ఊం అంటూ - అరిచి లేచి నిల్చున్నాడు అదాటున. అతని తలకాయపోయి వంగి ఉన్న ఆంజనేయులుకు తగిలి... అతని పళ్ళుపోయి నాలికలో గుచ్చుకుని రక్తస్రావమయింది.

అయినా కూడ చచ్చి బ్రతికిన చిరంజీవిని చూస్తూ కించిత్తు గర్విస్తూ సంగతేమిటని అడిగాడు.

హనుమంతరావు మళ్ళీ జర్మనీ భాషలో ఏవో సంజ్ఞలు గట్రా చేశాడు. భాష అర్థం కాకపోయినా అతని కాళ్ళూ చేతులూ కదలాడ్డం, తదితర ఆంగికాభినయాల వలన అతగాడికి ఏదో కవరొచ్చిందని దాంలోనే కొంపమునిగే వార్త ఉందని అర్థమైంది.

ఆంజనేయులు ఆ కవరును పట్టుకుని జాగ్రత్తగా లోపలి నుండి కాగితం లాగాడు బయటకు.

"వార్నీ!" అని అరిచి చెట్టంత మనిషి చాపచుట్టలా పడిపోయాడు.

అదృష్టం కొద్దీ ఇందాకటి బిందెలో ఇంకా నీళ్ళు మిగిలి ఉండడంతో... హనుమంతరావు లాఘవంగావాటిని ఆంజనేయులు మొహాన జల్లాడు.

"ఎంతటి వాడివైపోయావురా? ఆఖరికి రేడియోలో కూడా నీ నాటకం వస్తున్నదన్న మాట!" గాల్లోకి వెర్రి చూపులు చూస్తూ వర్రీ అయిపోయాడు.

అంతే! హనుమంతరావు అప్పటి నుండి గాల్లో తేలియాడ్డం మొదలెట్టాడు.

హనుమంతరావు తనకు కావాల్సిన వాళ్ళందరి లిస్టు తయారు చేసుకున్నాడు.

ఈ ఊళ్ళో ఉన్నవాళ్ళకు స్వయంగా ముఖా ముఖీ చెప్పదల్చుకున్నాడు. ఊళ్ళకి పోయి చెప్పాలంటే ఖర్చు, శ్రమ, సెలవుదండగ ఎందుకని ఉత్తరాలు రాద్దామని నిశ్చయించుకున్నాడు.

రోజులు దగ్గరపడుతున్నాయి. హనుమంతరావు హడావిడి కూడ ఎక్కువవుతున్నది.

ఆ ఊరికల్లా ఏకైక కవి (ఆ ఊరి జనాల భాషలో చెప్పాలంటే.... ఏదైనా కానివ్వండి... వాడు కవిగాడే) తానే అన్నట్లు గారాలు పోతూ దుస్తుల విషయంలో కూడా శ్రద్ధ తీసుకున్నాడు.

గిరజాల జుట్టు లేకపోయినా ఉన్న బొచ్చును బార్బరు పాలు కాకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

"అప్పారావు... వచ్చేవారం నా నాటకం వస్తుంది. రేడియోలో - వినరా! విని నీ అమూల్యమైన అభిప్రాయం చెప్పు", సదరు అప్పారావును కాఫీకి తీసుకుపోయి చిన్నగా చెప్పాడు.

అప్పారావు అర్భకుడు... అదేదో బూతు మాటలాగా వినిపించి కాఫీ పొలమారింది. ప్యాంటు మీద చొక్కా మీద! పడింది కాఫీ.

హనుమంతరావు అపాట్న నడినెత్తిమీద ఒక్కటి కొట్టాడు. అప్పారావు సర్దుకున్నాడు మంచినీళ్ళు తాగి.

"ఎంత దిగజారిపోయిందిరా! అఖరికి నీ నాటకం కూడా ప్రసారం చేస్తున్నారన్న మాట! బ్రహ్మంగారు అప్పుడే చెప్పారులే! పిదపకాలం పిదప బుద్ధులు, కలియుగాంతం అయ్యేట్లు." అప్పారావు నిట్టూర్చాడు.

"అదేంటి! నా నాటకం రావడానికి కలియుగాంతానికి సంబంధమేమిటి?" హనుమంతరావుకు అర్థంగాక నిలేశాడు అప్పారావును.

"అదంతేలే! అప్పటికి పట్టపగలే చుక్కలు పొడుస్తాయిట! కొండారెడ్డి బురుజు మీద కాకి వాలి నీళ్ళు తాగుతుందిట... లేపాక్షి బసవన్న లేచి రంకె వేస్తాడట. ఆకాశం నుండి నిప్పుల వర్షం కురుస్తుందట.. బహుశ! నీ నాటకం గురించి కూడ చెప్పే ఉంటాడు ఆయన."

"సరే లేవోయ్! విని నువ్వే చెప్పు జైదిజై! ఆటో గ్రాఫు కావాలంటే ఇప్పుడే ఇస్తాను. తర్వాత తీరిక ఉంటుందో ఉండదో అభిమానుల గొడవతోటి."

"సరేలే... ఆ ముందురోజు కొంచెం గుర్తుచెయ్యి."

అప్పారావు తాపీగా చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ సాయంత్రం అమృతరావు కన్పించాడు. విషయం వివరంగా రంగరించి వినమని మనవి చేశాడు.

"నీనాటకమా? ఎప్పుడూ?" "వచ్చే వారం...?" "టీవీలోనా...?"

"ఛీ! టీవీలో కాదు.. రేడియోలో!"

"రేడియోలోనా! టీవీలో అయితే చెప్పు",

"అయితే ఏంలే విను". టీవీలో తన నాటకం రానందుకు చిన్న బుచ్చుకుని చెప్పాడు.

"సారీ! టీవీ వచ్చింతర్వాత మా ఇంట్లో రేడియోను పాత సామానులవాడికి అమ్మేశాం... నా దగ్గర లేదు!" చెప్పేశాడు అమృతరావు.

ఆ సాయంత్రం ఆయన కనిపించాడు. లేదా అతగాడు కనిపించేట్లు ఇతగాడు వెతుక్కుంటూ పోయాడు. వెదకబోయిన తీగ కాలికి తగిలి బోర్లా పడ్డాడు. ఆయన పట్టుకున్నాడు పడకుండా.

"అయితే నాకు ఏంటిట!"

"గురూ! నా నాటకం వస్తుంది... రేడియోలో... విను..." టెలిగ్రాఫికోడ్‌లో అన్నీ చెప్పేశాడు.

"అదేంటి ? నీ స్నేహితుడి నాటకం ప్రసారమవుతూంటే నువ్వు గర్వించదగ్గ విషయం కాదు?" సూటిగా అడిగాడు.

"అవునయ్యా ప్రసారం అవుతుంది! అయితే నాకేంటి..." మళ్ళీ అదే ప్రశ్న. చిర్రెత్తుకొచ్చింది.

"రేడియోలో విని ఓ కార్డు ముక్క రాయవయ్యా మగడా!"

"ఖర్చవుద్ది!" తాపీగా చెప్పాడు.

"ఆ! ఎంత?"

"సింపుల్‌గా ఫైవ్ స్టార్ హోటల్లో డిన్నర్..."

"సరేలే... విని చెప్పు?"

"అదిసరే... గాని రేడియో నువ్వు కొనిస్తావా?"

"రేడియో నేను కొనడమేంటి?"

"మాది ఎప్పుడో అటకెక్కేసింది. పనిచెయ్యదు" అయన లాపాయింటు చెప్పాడు.

"అటైముకు నువ్వే మా ఇంటికి రా" చెప్పాడు.

ఆఫీసులో అందరికీ వినమని నోటీసు బోర్డులో పెట్టించాడు. దాని ఖరీదు యస్‌కేసే అని తర్వాత తెల్సింది. ఓ నాలుగొందలకు రెక్కలొచ్చేశాయి.

ఆ తర్వాత ఆఫీసరు పిల్చి చీవాట్లేశాడు. "హనుమంతరావు...ఇలాంటి నాటకాలు రాయడానికి పర్మిషన్ తీసుకున్నావా? ఆఫీసు పని ఎగ్గొట్టి నాటకాలు రాస్తున్నావా! ఇలాంటి తప్పుడు పనులు ఇంకెప్పుడు చేయమాకు. ఆ!" అని వార్నింగ్ ఇచ్చాడు.

సత్యానందంకు అయితే అనుమానం వచ్చేసింది మనసులో ఉంచుకోకుండా అడిగేశాడు. "గురూ! దేన్ని కాపీకొట్టి రాశావూ మనలో మాట!"

తర్వాత తేలిందేమంటే చాలా మంది దగ్గర రేడియోలు లేవు. ఉన్నా వినరు. ప్రస్తుతం టీవీ చూడ్డం ఫ్యాషన్!

ఎప్పుడు ప్రసారమయ్యేది చెబితే "అబ్బో! ఆ టైంలో టీవీలో మంచి ప్రోగ్రాం వస్తుంది!" అని వాపోయారు.

ఒళ్ళుమండి ఓగుండూరావు టీవీలో వస్తుందాని అడగ్గానే "ఆ వస్తుంది చూడండి" అని చెప్పాడు—అదేడేటు, టైంకాని ఆ గుండూరావు ఇసుమంతమైనా చలించకుండా "ఇప్పుడు దూరదర్శన్ ఎవరు చూస్తున్నారు...స్టార్.. జైన్... జీటీవీ తప్ప.. వాటిలో వస్తే చెప్పు." అని తప్పించుకు వెళ్ళిపోయాడు.

హనుమంతరావుకు కొంచెం కొంచెం అర్థమైంది ఈ సమాజంలో కవులకు ఎంత విలువ వుందో!

దూరంగా చూసి ఆనందించే వాళ్ళకి ... ఆ ఆనందాన్ని కలిగించిన రచయిత దగ్గరకు వచ్చి పలకరించినా పట్టించుకోరని అర్థమవసాగింది.

రచయితను సమాజంలో భరించలేరని... అతనొక వ్యర్థజీవి అని!

తన నాటకాన్ని రికార్డు చేసుకోవడానికి విస్తృతమైన ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాడు హనుమంతరావు రెండు మూడు షాపుల్లో చెప్పాడు కూడ.

తీరా ఆరోజు రానే వచ్చింది. రేడియో పెట్టేలోగా విద్యుత్ శాఖ వారి పుణ్యం మూలంగా కరెంటు పోయింది.

ఆగమేఘాల మీద పోయి బ్యాటరీలు తెచ్చి వేశాడు. అప్పటికే టై మయిపోయిందని వర్రీఅయ్యాడు.

మరునాడు అప్పారావు కనిపించాడు. తప్పించుకు వెళ్ళబోయి అగి అభినందించాడు.

"నీ నాటకం చాలా బావుంది సుమా! వింటున్నంత సేపు నువ్వేనా రాసింది అన్నంత గొప్పగా ఉంది. తొందరలోనే టీవీలకు రాస్తావని ఆశిస్తున్నా!"

అభినందిస్తూంటే వెర్రిమొహం వేసుకుని చూశాడు. అప్పారావు అవేం పట్టించుకోకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

చాలా మంది వచ్చి తాము నాటకం వినలేక పోయామని కేబుల్‌లో మంచి సినిమా వేశాడని చెప్పారు. ఓ పిచ్చి నవ్వు నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

ఎస్‌కేసీ తీసుకున్న వాళ్ళల్లో చాలా మందికి అస్సలు ఆ ప్రస్తావనే గుర్తులేదు కాబట్టి.. అతణ్ణి ఎవరూపట్టించుకోలేదు.

ఆఫీసరు పిల్చి రేడియోలకు డ్రామాలు రాయద్దు... టీవీకి సినిమాలకు గట్రా రాస్తేఅందరం చూస్తాంఅని సెలవిచ్చారు... రేడియో వినడం ఆయనగారి స్టేటస్‌కు తక్కువన్నట్లు ఫీలయిపోతూ.

ఆయన ఆ మరునాడు వచ్చి పార్టీ అడిగాడు. "ఇంతకూ నా నాటకం ఎలా ఉంది?" అడిగాడు అతణ్ణి.

"సారీ గురూ! చెప్పాగదా! నా రేడియో అటక ఎక్కిందనీ. అప్పటికి చుట్టు పక్కలవాళ్ళు ఎవరైనా ఇస్తారేమోనని జల్లెడపట్టి గాలించాను...ఎవరిళ్ళల్లోనూ రేడియోలు లేవు.. అంటే ట్రాన్సిస్టర్లు కూడ లేవని అర్థం... మా రేడియో అటక ఎక్కింది... అది రిపేరు కూడ కాదు.అందుకనే నీ నాటకం వినలేదు. అయినా టీవీకి రాయి గురూ!" ఆయన సంజాయిషీ ఇస్తూ చెప్పాడు.

"అమ్మనీ! అటక ఎక్కింది మన రేడియో కాదు... మన అభిరుచి! సాహిత్యం పట్ల... సంగీతం పట్ల...విజ్ఞాన వినోదాల పట్ల మనకున్న ఆసక్తి అటకెక్కింది. అందుకే మనం ఇలా బతుకుతున్నాం!" హనుమంతరావు ఏడుస్తూ చెప్పాడు.

నిజం ఏమిటంటే ఆ రోజు నాటకం బదులు క్రికెట్ కామెంటరీ ప్రసారం అయింది.